



Profet och sändebud

Distinktionen mellan Nabi och Rasul i islamisk teologi: En begreppsanalys

Abstract

Denna artikel undersöker den teologiska distinktionen mellan begreppen *nabi* (profet) och *rasul* (sändebud) inom islamisk tradition. Genom analys av koraniska texter, hadith-litteratur och klassisk islamisk exegetik (*tafsir*) klagörs de funktionella och hierarkiska skillnaderna mellan dessa två kategorier av gudomliga budbärare. Studien visar att medan varje rasul per definition även är en nabi, utgör kategorin nabier ett vidare begrepp som inbegriper profeter vars uppdrag inte inkluderar förmedlingen av en ny gudomlig lag (*sharia*). Artikeln belyser dessutom hur denna distinktion har tolkats av klassiska såväl som moderna islamiska lärde.

1. Inledning

Inom islamisk teologi utgör profetologin (*nubuwwa*) en central doktrin som behandlar Guds kommunikation med människan genom utvalda budbärare. Koranen nämner tjugofem profeter vid namn, men den islamiska traditionen räknar med upp till 124 000 profeter genom historien

(Ibn Kathir, 1999). En grundläggande distinktion inom denna profetologi är skillnaden mellan *nabi* (profet) och *rasul* (sändebud/apostel) – två begrepp som visserligen ofta används synonymt i vardagligt tal, men som inom teologin bär på distinkta och väl avgränsade betydelser.

Denna artikel syftar till att klargöra nämnda distinktion. Detta sker genom att (1) definiera begreppen utifrån koraniska och hadith-baserade källor, (2) analysera klassiska och moderna tolkningar, (3) exemplifiera skillnaderna med hjälp av specifika profeter, samt (4) diskutera den teologiska betydelsen av distinktionen i ett vidare perspektiv.

2. Etymologisk och koranisk grund

2.1 Nabi (نبي)

Termen *nabi* härleds från den arabiska roten *n-b-'*, som bär betydelsen "att meddela" eller "att förkunna" (Wehr, 1994). I Koranen förekommer ordet *nabi* och dess pluralform *anbiya'* på flera ställen, bland annat i följande vers:

"Vi har sänt uppenbarelser till dig, såsom Vi sände uppenbarelser till Noa och profeterna efter honom" (Koranen 4:163)

En nabi är en person som mottar uppenbarelser (*wahy*) från Gud, men vars primära uppgift är att påminna sitt folk om tidigare uppenbarade sanningar och vägleda dem i enlighet med en redan existerande lag (Rahman, 1980). Profetens roll är alltså i grunden bekräftande och förmanande snarare än lagstiftande.

2.2 Rasul (رسول)

Rasul kommer från roten *r-s-l*, med grundbetydelsen "att sända" (Wehr, 1994), och betecknar någon som är sänd med ett specifikt och definierat uppdrag. Koranen använder begreppet för profeter med ett särskilt vittomfattande mandat, som i vers 40:78:

"Vi har sänt budbärare före dig. Om några av dem har Vi berättat för dig, och om andra har Vi inte berättat" (Koranen 40:78)

Till skillnad från nabin mottar rasulen inte enbart en uppenbarelse, utan också ett uttryckligt uppdrag att förmedla en ny lag (*sharia*) eller skrift (*kitab*) till sitt folk (Al-Ghazali, 1989). Det är just detta sändningsuppdrag som konstituerar rasulens särskilda ställning.

3. Teologiska distinktioner

3.1 Klassiska tolkningar

Den klassiska islamiska teologin – representerad av framstående lärde som al-Qurtubi (d. 1273), Ibn Taymiyyah (d. 1328) och al-Suyuti (d. 1505) – har etablerat tydliga distinktioner mellan de två kategorierna. Nabin mottar uppenbarelser från Gud och påminner om tidigare budskap; han verkar inom ramen för en befintlig sharia och kan ha ett lokalt eller begränsat uppdrag. Rasulen däremot mottar inte bara uppenbarelser utan även ett sändningsuppdrag (*risala*); han förmedlar en ny lag eller skrift, har mandat att förändra eller ersätta tidigare lagar och bär ofta ett universellt eller vittomfattande uppdrag. Rasuler möter dessutom vanligtvis ett starkare motstånd och mer ingående prövningar.

Al-Qurtubi formulerar denna distinktion koncist i sin *tafsir*: "Varje rasul är en nabi, men inte varje nabi är en rasul. Skillnaden ligger i att rasulen är sänd med en ny lag" (al-Qurtubi, 2003, vol. 5, s. 234). Denna formulering har blivit något av en grundsats i den klassiska exegetiken.

3.2 Moderna perspektiv

Moderna islamiska lärde som Fazlur Rahman (1980) och Seyyed Hossein Nasr (2003) har vidareutvecklat och nyanserat denna förståelse. Rahman betonar att distinktionen inte primärt är hierarkisk till sin karaktär utan snarare funktionell – det handlar om uppdragets natur, inte om profeternas relativa värde inför Gud. Nasr, å sin sida, framhåller att båda kategorierna är nödvändiga i Guds vägledning av mänskligheten: utan nabier riskerar sanningen att glömmas bort, utan rasuler förnyas inte lagen i takt med mänsklighetens skiftande förutsättningar.

4. Koraniska kriterier

Koranen ger ett antal kriterier för att identifiera rasulerna. De mottar en skrift eller uppenbarelse med ett lagstiftande innehåll (21:25) och bär ett tydligt sändningsuppdrag med order att förmedla budskapet till sitt folk. De bekräftas ofta genom mirakel (*ayat*) som tecken på det gudomliga ursprunget (2:87; 2:253), och deras budskap riktar sig vanligtvis till hela

folk eller nationer snarare än till enskilda individer. Dessa kriterier sammantagna ger rasulens uppdrag en karaktär av officiellt gudomligt sändebud i en vidare, ofta epokgörande bemärkelse.

5. Exempel från islamisk tradition

5.1 Rasuler (Ulul-Azm)

De fem "stora rasulerna" (*Ulul-Azm min al-Rusul*) nämns i Koranen 46:35 och representerar historiens mest vittomfattande profetiska uppdrag:

1. **Nuh (Noa)** – Sändes för att varna sitt folk inför den kommande domen och ledde de rättfärdiga genom syndafloden.
2. **Ibrahim (Abraham)** – Lade grunden för monoteismen och mottog egna skrifter (*suhuf*).
3. **Musa (Moses)** – Mottog Tawrat (Toran) och ledde Israels barn ut ur Egypten.
4. **Isa (Jesus)** – Mottog Injil (Evangeliet) och bekräftade Tawrat.
5. **Muhammad** – Mottog Koranen och betraktas som den siste profeten och sändebudet.

5.2 Nabier (icke-rasuler)

Bland de profeter som räknas som nabier men inte som rasuler återfinns bland andra Harun (Aron), som var profet och Musas broder men verkade inom ramen för Musas risala. Yunus (Jona) sändes till Nineve för att påminna folket om Guds budskap, medan Lut (Lot) varnade sitt eget folk under Ibrahims tid. Vad gäller Dawud (David), som mottog Zabur (Psaltaren), råder det viss oenighet bland lärde om hur hans status bör klassificeras. Dessa exempel illustrerar tydligt att nabirollen är mångskiftande och kan uppfyllas på vitt skilda sätt.

6. Hadith-litteratur

Profeten Muhammads utsagor ger ytterligare belysning av förhållandet mellan de två kategorierna. I en hadith rapporterad av Abu Dharr berättas att denne frågade profeten: "O Guds budbärare, hur många profeter har det funnits?" Svaret löd: "Ett hundra tjugofyra tusen." På följdfrågan "Hur många av dem var rasuler?" svarade profeten: "Trehundra tretton, ett stort antal" (Ahmad, *Musnad*). Uppgifterna i hadithen anger sålunda att rasulerna utgör en avsevärt mindre och mer selektiv grupp inom den vidsträckta kategorin nabier – en proportion som i sig understryker rasuluppdragets exceptionella karaktär.

7. Teologisk betydelse

7.1 Kontinuitet och förnyelse

Distinktionen mellan nabi och rasul illustrerar på ett belysande sätt den balans mellan kontinuitet och förnyelse som präglar Guds vägledning av mänskligheten. Nabierna bär ansvaret för kontinuiteten: de påminner om eviga sanningar och förhindrar att tidigare uppenbarelser glöms bort eller förvanskas. Rasulerna representerar förnyelsen: de bär med sig nya lagar och skrifter anpassade till skiftande tider och folk (Nasr, 2003).

Tillsammans bildar dessa två roller ett komplementärt system, där det beständiga och det föränderliga vävs samman.

7.2 Muhammads unika position

Muhammad beskrivs i Koranen som *khatam al-nabiyyin* – ”profeternas sigill” (33:40) – vilket inom islamisk teologi innebär att han är den siste i raden av såväl nabier som rasuler. Denna slutliga position ger Koranen och hans *sunna* en definitiv och oföränderlig normativ status; den gudomliga vägledningens era anses med honom avslutad och komplett (Schimmel, 1985). Denna lära är följaktligen av avgörande betydelse för förståelsen av islamisk teologi och lag i sin helhet.

8. Slutsats

Distinktionen mellan *nabi* och *rasul* är fundamental för en nyanserad förståelse av islamisk profetologi. Medan båda kategorierna representerar Guds utvalda budbärare, skiljer de sig åt i uppdragets räckvidd och karaktär: rasulerna bär ansvaret för att förmedla ny gudomlig lag och skrift, medan nabierna verkar inom ramen för en befintlig uppenbarelse. Skillnaden är, som framgått, funktionell snarare än hierarkisk, och de båda rollerna är lika nödvändiga för Guds kontinuerliga vägledning av mänskligheten.

Den klassiska islamiska exegetiken har konsekvent upprätthållit denna distinktion, och moderna lärde fortsätter att utforska dess teologiska och filosofiska implikationer. En fördjupad förståelse av detta förhållande är inte bara relevant för tolkningen av enskilda koraniska berättelser, utan utgör även en nyckel till islamisk teologisk antropologi i stort – frågan om vem Gud väljer, varför, och med vilket uppdrag.

Referenser

- Al-Ghazali, Abu Hamid. (1989). *Al-Iqtisad fi al-I'tiqad* [Måttfullhet i tro]. Beirut: Dar al-Kutub al-Ilmiyyah.
- Al-Qurtubi, Muhammad ibn Ahmad. (2003). *Al-Jami' li-Ahkam al-Qur'an* [Sammanställning av Koranens föreskrifter]. Beirut: Mu'assasat al-Risalah.
- Ibn Kathir, Ismail. (1999). *Tafsir al-Qur'an al-Azim* [Tolkning av den mäktiga Koranen]. Riyadh: Dar Taiba.
- Nasr, Seyyed Hossein. (2003). *Islam: Religion, History, and Civilization*. New York: HarperCollins.
- Rahman, Fazlur. (1980). *Major Themes of the Qur'an*. Minneapolis: Bibliotheca Islamica.
- Schimmel, Annemarie. (1985). *And Muhammad Is His Messenger: The Veneration of the Prophet in Islamic Piety*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.
- Wehr, Hans. (1994). *A Dictionary of Modern Written Arabic* (4th ed.). Ithaca, NY: Spoken Language Services.

Nyckelord: Nabi, Rasul, islamisk teologi, profetologi, Koranen, nubuwwa, risala, sharia